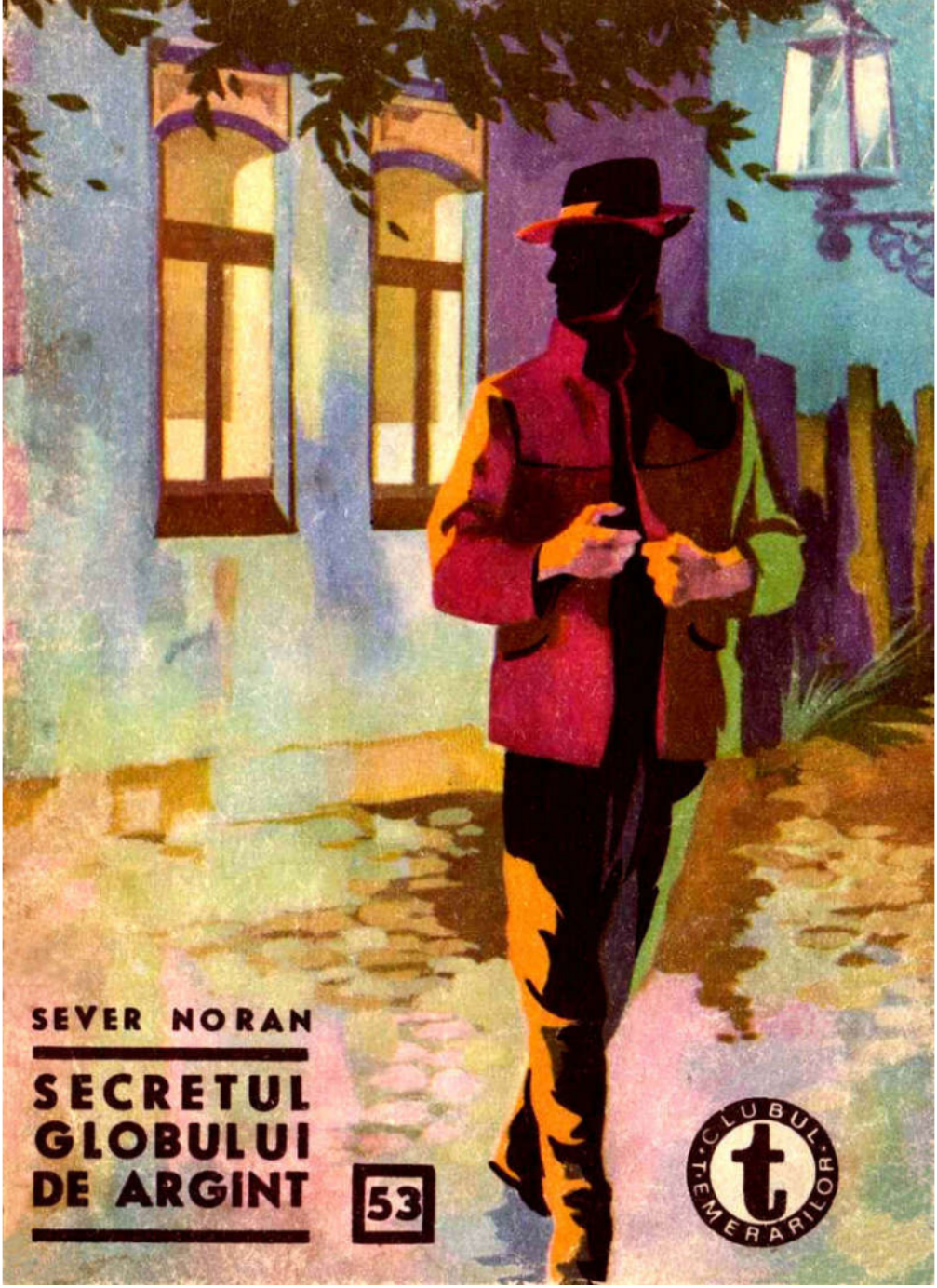
SEVER NORAN
SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT
53
CLUBUL TEMERARILOR

SEVER NORAN

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT

II

53
EDITURA TINERETULUI

Secretul globului de argint
Sever Noran

EDITURA TINERETULUI
Bucureşti, 1968

Redactor: Iordana Ureche
Tehnoredactor: Gabriela Iliopolos
Copertă: Dumitru Ionescu
Digitalizare: EPUB

Duminica ce-a urmat va rămâne de neuitat pentru mine. Ceea ce am trăit în această zi merită, pe drept cuvânt, să fie subiectul unui veritabil roman polițist.

În dimineața zilei aceleia de pomină am așteptat să se facă cât mai repede ora zece și jumătate. Nădăjduiam că până în cele din urmă Magda va da telefon? Poate! Oricum, tot n-aș fi plecat mai devreme, deoarece vecinul meu, inginerul, mă rugase să pornim către prânz, având de făcut o vizită matinală.

Ziua era frumoasă, cu cerul senin. Soarele de vară își trimitea razele fierbinți, învăpăind văzduhul. Trecătorii căutau avizi petele de umbră, destul de rare acum, către miezul zilei, când razele solare cădeau aproape vertical.

La ora unsprezece, inginerul Rădulescu s-a întors din oraș și am pornit. Deși nu mai verificasem mașina de multă vreme, o simțeam cum „trage“ la drum, semn că totul era în regulă.

— Nu prea ai benzină, mi-a atras atenția inginerul care, instalat în dreapta mea, se aplecase să vadă cadranele de bord.

— Până la Snagov ajunge, am răspuns eu.

— Totuși n-ar fi rău să faci plinul. Stațiunea de la podul Băneasa e totdeauna mai puțin aglomerată decât celelalte.

— Mda! Aveți dreptate...

Ajungând în dreptul stației, am cotit la dreapta și am tras în fața unei pompe. Așteptând să ne vină rândul, am intrat, împreună cu inginerul Rădulescu, în cabana care adăpostește birourile și am plătit. Totul a durat câteva minute. Când am ieșit, am zărit un tânăr care își vârâse capul pe geamul portierei din față a mașinii mele.

„Vrea să vadă câți kilometri am la bord“, mi-am zis eu, obișnuit cu asemenea priviri curioase.

Într-adevăr, tânărul și-a scos repede capul, a privit roțile mașinii – ca pentru a face comparație între numărul de kilometri rulați și starea pneurilor – apoi s-a îndepărtat, pierzându-se printre mașinile care se aflau la rând, așteptând să ia benzină.

Peste câteva minute eram din nou la drum. Am trecut de Otopeni, apoi de Tâncăbești. Motorul funcționa foarte bine, în ciuda căldurii sufocante.

— Trage bine, deși e foarte cald, am spus vecinului meu.

— Într-adevăr, cât ai pe oră acum?

— Optzeci. Viteză legală în afara localităților.

— Mda! Merge bine motorul. Eu am un Gaz, pe care-l călăresc pe toate coclaurile. Bineînțeles, cu el nu pot depăși șaizeci. Chiar și la viteza asta tremură din toate încheieturile, de parcă ar fi apucat de friguri.

Privind prin oglinda retrovizorului, văzusem în spatele meu, încă înainte de a lua benzină la ieșirea din București, o mașină albă, un Opel-Record. Știam că e o mașină mai puternică decât a mea și drept să spun, așteptam să mă depășească din clipă în clipă. De aceea, mergeam foarte corect, ținând dreapta șoselei. Dar Opelul nu trecuse înainte. Când făcusem la dreapta, spre stația de benzină, acesta pornise cu viteză sporită spre Otopeni.

Tocmai de aceea mi s-a părut ciudat să-l văd din nou în spatele meu, la puțină vreme după ieșirea din Tâncăbești.

— Vedeți Opelul ăla din spate? l-am întrebat eu pe inginerul Rădulescu.

— Da!

— Mi se pare ciudat. Când m-am abătut la dreapta, să iau benzină, el se afla în spatele meu și și-a continuat drumul. În cele zece minute, cât am zăbovit noi la benzină, el ar fi trebuit să fie departe, să ia un avans considerabil. Or, acum, uite-l din nou în urma noastră.

— Poate că n-ai văzut bine... Nu numai un câine e scurt de coadă!

— Știu eu ce să zic? Te pomenești că...

„Te pomenești că iar am vedenii, am continuat eu în gând. Ca atunci, cu Schultz, când am intrat pe stop și m-a amendat milițianul. Apoi prea văd în toate niște mașinații diabolice! Dacă stăpânul Opelului a oprit și el, zăbovind undeva să-și ia niște țigări? Asta ar explica faptul că e iar în spatele meu.“

Aproape un sfert de oră Opelul s-a ținut pe urma mea, în „siajul“ meu, cum ar zice un căpitan de vapor. La un moment dat, plictisit parcă să-mi țină trena, s-a repezit înainte, depășindu-mă. Atent la volan, n-am întors capul să văd cine conduce Opelul. Peste câteva minute, acesta se pierdea pe panglica șerpuindă a șoselei.

— Nu încerci să-l ajungi? m-a întrebat, în glumă, inginerul.

— Sunt cuminte, nu depășesc niciodată nouăzeci la oră.

Nici n-am apucat să termin de spus cele de mai sus, că am și zărit în retrovizor un Volkswagen albastru.

— Controlul circulației! Vedeți?

Inginerul s-a întors și a privit spre mașina care se apropia din spate.

— Ai fost inspirat, domnule Șerban, că n-ai început o cursă de urmărire cu Opelul. Te prindea „demeceul“ și te amenda.

Volkswagenul albastru ne-a depășit tocmai când ne apropiam de Snagov, când un ofițer de miliție a scos brațul și mi-a făcut semn să trag pe dreapta.

— Ce-o fi vrând? am întrebat eu, nedumerit.

— Probabil e o neînțelegere, a răspuns inginerul.

Am oprit și am coborât. În fața mea s-a postat un căpitan de miliție, care mi-a cerut actele. Înainte de a le cerceta, m-a întrebat pe un ton ritos:

— Care este viteza regulamentară în afara orașului?

I-am răspuns.

— De ce n-ați respectat-o? Ați mers cu peste o sută zece. Am impresia că ați și băut. Ați fost fluierat la intrarea în Tâncăbești și n-ați oprit.

— Eu? Tovarășe căpitan, vă rog... Sunt împreună cu inginerul Rădulescu... Ar putea să depună mărturie că am mers sub nouăzeci pe oră și că...

— Veți coborî împreună și veți merge până la postul de control! De altfel, e aproape. Trei sute de metri. Poftiți în mașina noastră! Deoarece ați băut, nu vă mai pot permite să conduceți...

Protestele mele au fost zadarnice. Mi se părea, pur și simplu, că visez. În primul rând, nu depășisem viteza legală. În al doilea rând, nu băusem nicio băutură alcoolică. Eram convins că la mijloc era o confuzie.

Lângă mașina mea a rămas unul dintre milițienii aflați în Volkswagen. La postul de miliție am fost pus să suflu în balonul de control. Acesta nu s-a colorat, așa cum se aștepta căpitanul de miliție.

— Vă rog să mă scuzați, a încercat el să mă îmbuneze. Am avut impresia că... Vă rog să mă scuzați! Mi se întâmplă rareori să mă înșel. Dar figura dumneavoastră... pare descompusă... Priviți-vă într-o oglindă.

În clipa când căpitanul spunea aceste cuvinte, am avut o puternică senzație de vomă, care s-a repetat după câteva secunde. Privindu-l pe inginerul Rădulescu, l-am văzut și pe el ținându-se de stomac, apoi ducându-și mâna la fruntea îmbrobonată.

— Vă e rău? l-am întrebat eu, văzându-l livid.

— Da... îmi vine să vomit... Mă scuzați... Aș vrea să ies afară... la aer... Mi-e somn...

Și eu simțeam același lucru. Aveam impresia că mi se lipesc pleoapele. Senzația de vomă revenea la intervale mai mari. Dorința de a dormi creștea însă. A trebuit să mă așez pe un scaun. Pe lucrătorii de la miliție îi vedeam ca prin ceață.

Când mi-am revenit, mi-am dat seama că trecuse aproape o jumătate de oră. Inginerul avea un prosop ud în jurul capului.

— Inexplicabil... inexplicabil, repeta el ca un automat.

— Probabil că în mașină au pătruns gaze de la eșapament, gaze de evacuare, și-a dat cu părerea căpitanul de miliție. Bine că v-am oprit. Altfel, se întâmpla un accident. Vă venea rău tocmai când vă aflați în plină viteză... amețeli, grețuri... Vedeți, e bună, uneori, și câte o... exagerare din partea controlului circulației.

— Dar nu-mi explic, cum... cum s-a putut întâmpla?! mi-am arătat eu nedumerirea.

— Îngrozitor mă doare capul! a murmurat inginerul.

— Acum, cred, înțelegeți de ce am avut impresia că ați băut. Aveați pleoapele roșii, ochii injectați... Oricum, un tehnician de al nostru, care ne însoțește totdeauna, a verificat mașina și a eliminat defecțiunea. Așa că veți putea călători fără nicio primejdie. Drum bun, și, încă o dată, scuzele mele...

— Mai degrabă s-ar cuveni ca noi să vă cerem scuze. Exigența dumneavoastră ne-a salvat, am spus eu, strângând mâna căpitanului de miliție.

În continuare, drumul a decurs fără niciun incident. La întoarcere, înainte de intrarea în București, am zărit iarăși, în retrovizor, Opelul acela alb. A trecut pe lângă noi ca fulgerul. Nu știu de ce, dar am avut impresia că recunosc în unul dintre călătorii aflați înăuntrul lui pe... Schultz.

„Precis că am vedenii, mi-am zis eu. Nu, asta e prea de tot! Pretutindeni îl văd pe profesorul din Viena. Nici n-o să-i mai spun maiorului Vlad, pentru că o să râdă de mine“. În gândul meu, de altfel, eram hotărât să nu mă mai las în voia ipotezelor fantastice în legătură cu cartea lui Liebel. „La urma urmei, organele de cercetare vor da de capăt întregii afaceri...“

Și, totuși, a trebuit să revin – a câta oară? asupra hotărârii mele.

„De ce?“ veți întreba.

Pentru că, ajuns acasă, am avut iarăși o surpriză neplăcută. Ușa îmi fusese din nou forțată și în cameră, lucrurile erau alandala, semn că cineva se... distrase, făcându-mi o vizită sui-generis.

Am dat un telefon Magdei Fluieraș. Mi-a răspuns gazda ei.

— Domnișoara este plecată în oraș. A venit un domn și a luat-o. Cine să-i spun că a căutat-o?

Am bâlbâit un nume la întâmplare, apoi am închis aparatul. Acum știam de ce nu vrusese Magda să vină cu mine în excursie. Avea o întâlnire!

Constatarea aceasta m-a întristat de-a binelea. Cu gândurile aiurea, mi-am aranjat lucrurile din casă. Deodată, am tresărit. Pe măsuța din dreptul bibliotecii am zărit filele acelea rătăcite din cartea lui Liebel. Un bilețel așezat peste ele mă avertiza că e timpul să termin cu jocul de-a detectivul, pentru că, altfel, nu voi mai scăpa atât de ușor ca în ziua aceea.

„Cum adică? m-am întrebat eu, simțind că mă trec fiori reci. Asta înseamnă, oare, că mașina mea nu s-a defectat singură? Că cineva a încercat să provoace un accident?“

Răspunsul la această întrebare l-am primit a doua zi, când l-am întâlnit pe maiorul Vlad la facultate.

*

Maiorul Vlad venise în ziua aceea pentru o simplă formalitate: voia să ceară profesorului Secăreanu și mie relații în legătură cu colegul nostru, Nicolae Gheorghiu.

— S-a întâmplat ceva cu el? a fost întrebarea pe care i-am pus-o, de îndată ce am înțeles ce vrea de la noi.

— Nu. Dar aș vrea să știu în ce perioadă a fost la Viena.

Profesorul Secăreanu s-a înseninat.

— A! Asta vreți să știți? Păi e simplu de tot: a fost trimis în perioada când acolo se afla profesorul Bumbea, asistenta Fluieraș și Alexandrescu. Am trimis prin el niște documente găsite în arhiva Institutului nostru. Documentele interesau Institutul condus de doctorul Kraus. În schimb, Kraus ne-a trimis alte documente, care ne interesau pe noi.

— Mulțumesc. Cu dumneavoastră – mi s-a adresat el – aș avea ceva de discutat. Vreți să mă conduceți?

— Între patru ochi? a glumit profesorul.

— Da... cum să zic... e vorba de ceva... ceva intim, a răspuns maiorul Vlad. De-ale tinereții valuri...

— Înțeleg...

În drum spre mașina cu care venise, maiorul Vlad m-a oprit, deodată, și s-a întors spre mine.

— Am fost informat că ieri după-amiază, în absența

dumneavoastră, vi s-a făcut o vizită.

— Într-adevăr.

— Și?

— Am găsit peste filele acelea rătăcite din cartea lui Liebel un bilețel.

— Iar un bilețel? Tot ca primul? Cu litere decupate din ziar?

— Întocmai. Iată-l!

Spunând acestea, i-am dat hârtiuța cu pricina maiorului Vlad. Acesta l-a citit fără ca vreun mușchi să tresară pe chipul său.

— Cum?! Nu vă miră? am izbucnit eu. Nu mă întrebați ce mi s-a întâmplat ieri, cu mașina... Era să... să se întâmple ceva foarte grav...

— Știu.

Cuvintele mi-au înghețat pe buze. Maiorul Vlad știa, deci, de incidentul acela.

— Un singur lucru nu știu, a spus el. Dacă totul a fost pregătit pentru a te lichida pe dumneata, pe inginerul Tiberiu Rădulescu, sau pe amândoi! Iată...

Zicând acestea, maiorul a scos o cutioară.

— S-a găsit în mașina dumitale la controlul făcut după ce-ai leșinat. Cineva a introdus în mașină această drăcie... care a degajat un gaz otrăvitor...

— Știu cine a introdus cutioara. Și știu când! am exclamat eu.

— Cine? a întrebat, vădit interesat, maiorul.

— Un tânăr care s-a prefăcut că privește la kilometraj... Când luam benzină... la ieșirea din București.

— A! Așaa... Credeam că știți mai mult... Un tânăr... Ei bine, asta-i prea puțin pentru a constitui o indicație... Important este că ați scăpat cu bine. Noroc că miliția a intervenit la timp. Am trimis-o pe urmele dumneavoastră cât am putut de repede. Cei de la controlul circulației aveau indicații precise să vă oprească chiar dacă nu erați contravenient... Să vă coboare din mașină și să facă un control sever al vehiculului. Ceea ce s-a și întâmplat.

— Cum? Deci totul a fost o înscenare din partea miliției? Credeam că... Dar cum? Cum ați aflat că suntem în primejdie?

Maiorul Vlad a stat câteva clipe pe gânduri, apoi mi-a răspuns:

— Am primit un telefon de la un necunoscut... Din fericire, am reușit să imprimăm pe bandă glasul celui care ne-a anunțat. Din... nefericire, însă, nu am reușit încă să-l identificăm. Omul a vorbit punându-și o batistă în dreptul gurii.

CĂZUT ÎN CAPCANĂ

În după-amiaza zilei am plecat de acasă cu gândul de a lucra la Biblioteca Academiei.

N-am ajuns însă acolo. Pe drum m-am oprit în dreptul unui cinematograf și – tentat de titlul filmului – am intrat. Filmul a ținut până la nouă seara, așa că am ieșit aproape pe întuneric. Cerul era acoperit de nori negri, ceea ce accentua umbrele înserării.

Pe drumul spre casă m-am oprit să privesc vitrina unui magazin de textile, aflat peste drum de o mică bodegă, când am zărit o mașină verde-oliv, ce avea la număr inițialele C.D. Am recunoscut-o imediat: era mașina șoferului care locuia la parterul vilei profesorului Secăreanu. Curiozitatea mi-a dat ghes să aștept să văd cu cine va ieși șoferul din bodegă.

Stăteam de aproape jumătate de oră. Se întunecase de-a binelea și se stârnise un vânt răcoros, semn că avea de gând să plouă. Era gata să renunț la pânda mea, când, odată cu primii picuri de ploaie, din bodega de peste drum și-au făcut apariția două siluete.

Pe una am recunoscut-o imediat: era a șoferului. Însoțitorul acestuia avea însă o pălărie cu boruri largi, pe care și-a tras-o peste față, pentru a se feri de ploaie, astfel că nu-i puteam vedea deloc fața. Înainte de a se urca în mașină, le-am tăiat calea ca din întâmplare, încercând să-l văd, totuși, pe însoțitorul șoferului. N-am izbutit însă. Mașina cu inițialele C.D. a pornit. Am făcut imediat cu mâna unui taxi și am urcat, rugându-l pe conducătorul acestuia să se țină de mașina din față.

Mașina cu inițialele C.D. pornise pe Dorobanți, apoi s-a întors și a intrat pe Bulevardul Magheru, înaintând cu toată viteza spre Piața Unirii. De aici a trecut pe lângă Spitalul Brâncovenesc, a apucat-o pe Rahova, apoi a cotit spre cartierul Ferentari. Voiam cu tot dinadinsul să văd chipul celui care-l însoțea pe șoferul C.D.-ului, așa că am cerut conducătorului taxiului să depășească mașina din față și să tragă la dreapta. C.D.-ul a trecut foarte aproape de noi.

O clipă mai târziu nu mi-a venit să-mi cred ochilor: omul de lângă șofer nu era altul decât Nucu. Nucu Alexandrescu, profesor la una din școlile din oraș, preparator cu o jumătate de normă la facultate, omul cu care Magda fusese la Viena. L-am recunoscut, deși avea un plasture mare pe bărbie.

Am cerut șoferului să-și reia urmărirea, dar totul s-a dovedit

zadarnic. C.D.-ul fusese înghițit de negura nopții. Am cotit în fel și chip pe diferitele străduțe, în speranța că vom găsi mașina căutată, oprită undeva. Zadarnic! După ce-am citit numele câtorva străduțe, am cerut să fiu dus în oraș. Urmărirea mea îmi adusese, totuși, o informație dintre cele mai prețioase: că șoferul C.D.-ului îl cunoaște pe Nucu Alexandrescu.

Ajungând acasă, primul meu gând a fost să dau un telefon maiorului Vlad. Telefonul acestuia era însă ocupat, așa că am format numărul Magdei.

Simțeam nevoia să discut cu cineva, să relatez cuiva marea descoperire pe care o făcusem: că șoferul C.D.-ului era o cunoștință a lui Nucu Alexandrescu. De aceea, am uitat faptul că în ziua precedentă Magda refuzase să meargă cu mine spre Sinaia, deoarece avea o întâlnire cu un bărbat. „La urma urmei, Magda e libera să facă ce vrea. Cu ce drept i-aș cere socoteală pentru faptele ei?“ mi-am zis eu, cu convingerea că e timpul să nu mă mai gândesc la ea. Dar, vorba ceea: una e să vrei, și alta e să poți. De câte ori, în asemenea situații, nu mi-a venit în minte dictonul latin: „Video meliora proboque sed facinora sequor!“ Vedeam ce e bine, dar continuam să fac ce nu trebuie, pentru că inima... mda, trebuie s-o recunosc, o lua uneori înaintea rațiunii.

Am dat, așadar, telefon Magdei. Ca și data trecută, mi-a răspuns gazda acesteia:

— Magda nu este acasă! A plecat la teatru cu un coleg. La teatrul de estradă se pare. Cu domnul Nucu Alexandrescu. A venit și a luat-o pe la ora șapte. Zicea că se întoarce pe la zece și ceva. Să vă sune când sosește acasă?

— Nu, nu, mulțumesc! am răspuns eu tulburat și mai ales, uluit de o asemenea veste.

„Nucu este la teatru cu Magda? Păi bine, abia acum o jumătate de oră l-am văzut într-o mașină! Cum se poate asta? mă întrebam eu, dezorientat. Am, în continuare, vedenii? Sau unde nu-l sufăr pe Alexandrescu, fiindcă e un bărbat drăguț și place femeilor, constituind prin asta un pretendent la mâna Magdei, mă trezesc că-l văd peste tot unde aș dori să-mi văd dușmanii?“ m-am oțărât eu, nu fără temei.

Adevărul este că eram înfuriat la gândul că Magda primise invitația lui Alexandrescu de a merge la teatru. „Cum asta? mă întrebam. De ochii lumii se preface că nu-l suferă și când colo...?“

După ce m-am mai calmat, mi-am dat seama că nu am dreptul s-o judec pe Magda. Pentru a nu știu câta oară îmi spuneam că fata era liberă

să facă ce vrea. Și-apoi, ce cusur avea Alexandrescu? Era tânăr, frumos, toate fetele se dădeau în vânt după el. De ce nu i-ar fi plăcut și Magdei de el? Și-apoi, așa cum se exprimase și gazda fetei, cei doi fuseseră împreună și lucraseră la Viena. Aveau pesemne o mulțime de amintiri comune, ba poate că între ei era ceva mai serios decât se știa.

„Bine, dar Magda a fost la mine și s-a purtat într-un fel în care mi-a dat oarecari speranțe! Ei și? A împins-o curiozitatea și, desigur, gândul că mi s-a întâmplat ceva."

Acum binecuvântam telefonul acelui presupus milițian, care întrerupsese clipele de intimitate ce se creaseră între mine și fată, făcându-mă de-a dreptul caraghios prin cererea mea, nu mai puțin caraghioasă, de a-mi spune pe nume. „Cum m-o fi judecat ea? Auzi, să mă comport ca un licean îndrăgostit eu, ditamai omul în toată firea!"

Mi-era rușine de mine însumi. După vestea pe care o primisem, mi-am dat seama că nu avea niciun rost să mai telefonez maiorului Vlad. Omul din C.D. nu era Nucu, ci altcineva. Cineva care semăna cu el. Ce bine că numărul maiorului fusese ocupat! Acum ce m-aș fi făcut? Aș fi fost pur și simplu ridicol! (V-ați dat, desigur, seama că teama de ridicol a fost coșmarul meu în tot acest timp.)

Pentru a nu avea însă niciun dubiu în legătură cu prezența lui Nucu Alexandrescu la spectacol, am telefonat deîndată la casa teatrului și am întrebat la ce oră se termina programul în seara aceea.

— Peste o jumătate de oră? mi s-a răspuns.

N-am mai stat pe gânduri. În câteva minute am fost gata de plecare. Luându-mi mașina, am ajuns la ieșirea din teatru cu suficient timp înainte de terminarea spectacolului. De aceea, am avut posibilitatea să-mi aleg un loc bun pentru observare.

Sentimentele care mă încercau în acele momente erau contradictorii. Mi-era rușine de mine pentru că venisem aici. Dacă mă vor vedea? Ce vor crede? Că am venit împins de gelozie... Mai ales că am dat telefon Magdei acasă și deci... deci nu întâmplarea mi-a purtat pașii spre holul teatrului.

N-am avut timp să-mi fac prea multe procese de conștiință. Undeva, în adâncul gândurilor – dacă ar fi trebuit să mărturisesc cu adevărat – simțeam că, într-adevăr, încolțise și un grăunte de gelozie, care mă împinsese să plec de acasă. Era însă numai un „grăunte". Atât! Un ghimpe, cum se zice. Oricât mi-ar fi plăcut de Magda Fluieraș, n-aș fi încercat să forțez lucrurile. Am fost totdeauna un timid și un resemnat. Găseam sprijin moral în cărțile mele, în studiile extenuante pe care le

făceam.

La unsprezece și un sfert, spectacolul s-a terminat și lumea a ieșit, inundând holul, apoi străzile din apropierea teatrului. Din locul în care mă aflam, vedeam aproape toată marea de oameni, tălăzuind spre ieșire. Spre deziluzia mea, pe Magda și pe Nucu nu i-am văzut. Eram gata să ies și eu, amestecându-mă în mulțime, când, undeva în spate, am auzit o discuție. Nucu o invita pe Magda la un restaurant din apropierea teatrului, iar aceasta refuza politicos.

— Nu pot merge, Nucule! Mâine trebuie să mă scol de dimineață. Lasă... altă dată. N-au intrat zilele în sac.

Nu știu cum am ieșit din holul teatrului, făcându-mă nevăzut. Acum eram sigur că Nucu fusese la spectacol cu Magda și nu în mașina aceea. Deși, eu aș fi preferat poate cea de a doua alternativă. Știind însă cum stau lucrurile, eram hotărât ca de-acum să nu mă mai preocupe nimic în legătură cu Magda.

Înainte de a adormi, sub pleoape mi-a apărut însă o imagine care, cu două zile în urmă, îmi umpluse inima de căldură: imaginea fetei, acolo, în bucătăria garsonierei mele, punând ordine în mica mea gospodărie de burlac. Și am adormit, chinuit de noi întrebări: „De ce s-o fi apucat să facă ordine acolo? De ce mi-o fi povestit despre anii când, studentă fiind, colegele ei (și ea, fără îndoială, am simțit asta din felul cum povestea) se pregăteau atâta pentru orele mele, dornice să fie remarcate de mine?“

Am încercat și am reușit să scap de toate aceste gânduri dându-le, filozofic, pe seama eternului feminin, enigmatic, de nepătruns.

*

Nu știu ce m-a determinat ca a doua zi să-l caut pe maiorul Vlad. I-am dat telefon, cerându-i să mă primească. Eram hotărât să-i destăinui tot și, cu asta, să nu mă mai ocup nicio clipă de acest caz, care începea să-mi răpească din ce în ce mai mult timpul liber.

Maiorul Vlad mă aștepta în fața a două cafele aburinde. M-a poftit să iau loc, apoi m-a îmbiat să vorbesc.

— Nu știu dacă ceea ce vă voi povesti acum are vreo însemnătate, am început eu. În orice caz, aș vrea să-mi promiteți că nu veți râde de mine. Sunt om în toată firea, dar uite că, de când cu cartea aceea dispărută, mă comport ca un copil. În cel mai bun caz, ca un... licean. Îmi promiteți?

— Desigur. Nu înțeleg de ce-a mai fost nevoie de această

introducere. Chiar și o ipoteză fantezistă are un sâmbure de real. Ex nihilo, nihil. Deci... vă ascult!

După câteva clipe de gândire, am relatat maiorului tot ce făcusem în legătură cu așa-zisul cifru, cu acea inecuație găsită pe una din filele rătăcite la mine.

Maiorul s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Interesant! a exclamat el. Chiar foarte interesant! Vreți să-mi spuneți ce cifre erau scrise acolo, pe fila cu pricina?

— Desigur! am răspuns eu și am scos carnețelul în care-mi notasem tot. Iată ce a fost înainte și iată ce am scris eu după aceea!

— Poate că cele relatate de dumneavoastră ne vor fi de folos, tovarășe Șerban, a început el, și în glasul lui am simțit o anume gravitate. Da... da. S-ar putea să ne fi dat o verigă care leagă multe altele, dintre cele mai importante. Îmi pare rău că trebuie să întrerupem discuția noastră, dar – așa cum v-am spus – la ora 11 sunt chemat la o ședință, la șeful meu. Înainte de-a ne despărți, îngăduiți-mi, totuși, să vă fac o recomandare: nu vă mai hazardați! Lăsați lucrurile pe seama noastră! Bine? Cred că suntem pe drumul cel bun și, în mai puțin de câteva zile, totul se va lămuri. De aceea, v-aș recomanda să fiți prudent! Afacerea asta, v-am mai spus-o, mi se pare foarte serioasă, iar cei care simt că funia se apropie de par sunt hotărâți să-și vândă scump pielea, lovind și mușcând, luptându-se cu ghearele și cu dinții. Deci, atenție! Spre binele dumneavoastră.

Zicând acestea, maiorul Vlad m-a condus până la ușă și ne-am luat rămas bun.

Despre urmărirea C.D.-ului n-am suflat niciun cuvânt. De altfel, nu avea niciun rost. Acum eram sigur că nu Nucu Alexandrescu fusese în mașina aceea.

*

În după-amiaza zilei, trecând pe la profesorul Secăreanu, acesta mi-a comunicat că Vlad îi făcuse o vizită, că examinase peretele pe care se cățărase Schultz când furase cartea – găsită apoi în camera lui de la hotel – și că stătuse de vorbă cu menajera. În plus, Vlad îi ceruse profesorului câteva informații despre Günther.

În timp ce Secăreanu îmi spunea toate acestea, eu m-am îndreptat spre geamul încăperii în care ne găseam. De acolo am putut privi în curtea vilei, unde l-am zărit pe șoferul C.D.-ului. Era un individ înalt, cu umerii largi, cu mâini mari, puternice. „Oare ce nație o fi?“ m-am

întrebat.

— La ce ambasadă lucrează chiriașul de la parter? am întrebat eu, așa, nitam-nisam pe profesor.

— Iată o întrebare la care nu pot răspunde cu exactitate! Cred că la ambasada unei țări occidentale. Habar n-am... Omul e de curând aici. Înaintea lui a locuit alt șofer al ambasadei... Pesemne că s-a schimbat.

Revenind pe scaunul pe care șezusem, am discutat în continuare cu profesorul tot felul de probleme, în principal despre viitoarea lucrare de cercetări științifice, pe care urma s-o întocmim împreună.

— Sper, am spus în glumă, să nu iasă iar vreo dandana și cu lucrarea asta. Nu de alta, dar dacă se va întâmpla așa, mă las de meseria de dascăl și devin autor de romane polițiste, am glumit eu.

Profesorul a zâmbit protector, a cerut menajerei să ne servească o dulceață, apoi am trecut la schițarea principalelor capitole ale noii lucrări. Cotrobăind prin biblioteca profesorului, am dat peste un ghid al orașului București, pe care l-am cerut împrumut. Voiam ca acasă, în tihnă, să mă lămuresc pe unde colindasem cu o seară mai înainte, urmărindu-l pe șoferul C.D.-ului. Simplă curiozitate, căreia nu voiam însă să-i dau nicio urmare. Doream să ascult sfatul maiorului Vlad și să nu mă mai preocupe nimic din toată afacerea asta. Eram convins că diletantismul meu nu poate decât să încurce treburile și să mă facă, cel mult, ridicol.

În seara aceea, la televizor, a fost un program frumos, așa că am privit programul și am uitat de ghid. În zilele următoare, ca un făcut, n-am dat cu ochii de această mică broșură împrumutată de la profesorul Secăreanu, astfel că nici măcar n-am deschis-o.

Au trecut astfel câteva zile, răstimp în care, ocupat cu procurarea de date pentru lucrarea de cercetări științifice, aproape că nu am trecut pe la facultate. Cursurile fiind încheiate, activitatea era destul de redusă. În tot acest interval de timp n-am întâlnit-o pe Magda. Faptul, departe de a mă deranja, mă reconforta parcă. Evitam clipa în care, întâlnind-o, ar fi trebuit să-i suport privirea ochilor negri, catifelați, care mi-ar fi amintit de comportarea mea nesăbuită din ziua când căutasem împreună adresa aceea fictivă, pe strada Avrig. Pe vecinul meu de apartament nu-l mai văzusem tot de atunci, din duminica aceea buclucașă, semn că era iarăși în deplasare, colindând munții, în căutare de bogății subpământene.

Într-una din zile, secretara catedrei a cerut fiecăruia dintre noi să verificăm dacă adresele noastre, trecute pe un vechi tabel, corespund. I se cerea actualizarea tabelului cu adresele și numerele de telefon.

Adresa trecută la rubrica mea era corect înscrisă. Aruncându-mi

ochii în susul tabelului, am tresărit. În dreptul numelui lui Gheorghiu era trecută o stradă din cartierul Ferentari.

„Ei și? veți zice. Ce importanță are? Ce mare descoperire făceai?“

L-aș ruga pe cititor ca, înainte de a pune o asemenea întrebare, să-și amintească un amănunt: cu câteva zile mai înainte, maiorul Vlad venise în mod special să se intereseze de colegul meu Gheorghiu, în legătură cu vizita acestuia la Viena. Apoi, să nu se uite! Gheorghiu – oricât vi s-ar părea de amuzantă bănuiala mea – purta pantofi de import, cu talpă de duroflex, având același model ca urmele întipărite pe zidul casei profesorului Secăreanu.

Am reținut adresa lui Gheorghiu, convins fiind că în seara zilei voi face o vizită – de data asta cu mașina mea – în Ferentari.

Ajungând acasă, am răscolit printre cărțile de pe măsuța mea de lucru, pentru a găsi ghidul Bucureștiului. La sfârșit, broșura avea o hartă, un plan al Capitalei. Privirile mele au căutat deîndată cartierul Ferentari. Nu mi-a fost greu să descopăr că strada pe care locuia Gheorghiu era aproape de locurile pe unde mă plimbasem în seara când urmărisem C.D.-ul. Străduțele mici, întortocheate, nu aveau numele scrise pe plan, deoarece scrisul nu încăpea. Doar pe câteva – mai măricele – am putut să citesc înscrisurile.

Abia am așteptat să se însereze. După ora nouă am plecat de acasă. În mai puțin de o jumătate de oră mă aflam pe străduța în care locuia Gheorghiu. Am coborât și am străbătut-o pe jos de câteva ori. Casa colegului meu era luminată de un felinar aflat în dreptul ei. Nu mi s-a părut nimic deosebit. Îmi venea să râd de presupunerile mele. „Bietul Gheorghiu! Nici nu visează ce-mi trece mie prin cap“, mi-am zis eu.

Am urcat în mașină și am pornit spre casă. Tocmai mă învârteam pe străduțele întortocheate, când, ca într-o fulgerare, farurile mașinii mele au luminat silueta unui om. Era Nucu Alexandrescu.

Cu o repeziciune de nedescris, am cotit pe o străduță, am oprit, am stins luminile și am coborât. Cu pași furișați, am revenit pe strada unde-l văzusem pe Nucu. Sosisem tocmai la timp pentru a-l vedea. Se afla în mijlocul străzii. În clipa când voiam să mă iau după dânsul, cineva a trecut pe lângă mine și mi-a cerut un foc. I-am dat, încercând să nu-l pierd din ochi pe cel urmărit. Dar flacăra chibritului mi-a luat parcă vederile. Când ochii mi s-au acomodat din nou cu întunericul – trecătorul care-mi ceruse foc plecase – mi-am dat seama că strada era pustie.

„A intrat undeva. Se afla la mijlocul străzii... În câteva secunde

nu putea să ajungă la capătul celălalt al ei“, mi-am zis.

Am citit tăbliţa cu numele străzii: Şoimului.

Strada care purta acest nume era mică, destul de prost pavată, luminată doar de trei felinare: câte unul la capetele ei, iar al treilea, la mijloc. Pe toată strada nu existau decât vreo cincisprezece case pe o parte a ei şi alte cincisprezece pe cealaltă. Întunericul era destul de dens, astfel că mi-a fost relativ uşor să o parcurg neobservat. La mijlocul străzii, pe stânga, se afla un fel de vilă, cu gard din zid destul de înalt, ruinat pe alocuri, iar vizavi de ea, o casă arătoasă. Începuse să bată vântul şi, peste câteva clipe, s-a pornit o ploaie măruntă. Vrând-nevrând, m-am adăpostit sub streaşina gardului de zid al vilei lângă care mă aflam, alegându-mi un loc din care să pot vedea ce se petrece în jurul meu. Eram convins că Nucu Alexandrescu intrase în casa de vizavi de vilă, şi de aceea m-am hotărât s-o supraveghez cu toată atenţia.

Stăteam aşa de aproape o jumătate de oră. În jurul meu era o linişte desăvârşită. Casa pe care o supravegheam era cufundată în întuneric. O casă de modă veche, cu pridvor, înconjurată de o grădină nu prea mare, dar plină de bălării, semn că stăpânul nu se prea îngrijise de ea. Un gard de sârmă, ca o plasă, înconjura grădina. De la porţile dinspre stradă, până în dreptul cerdacului, lucea palid o alee asfaltată. Niciun geam luminat. Totul părea pustiu.

Plictisit să tot privesc peste drum, mi-am întors ochii spre vila în incinta căreia mă aflam. Era o clădire cu ziduri groase, acoperite de iederă. Şi aceasta părea părăginită. Doar la unul din geamuri, aflat în spatele vilei, clipea o lumină palidă. Ferestrele erau înalte, terminate în partea de sus cu ogive, ca la catedrale gotice. Intrarea în clădire se făcea printr-o uşă mare, masivă, după ce se urcau câteva trepte, flancate de nişte tufe de trandafiri agăţători.

Deodată am auzit paşi. La lumina palidă a felinarului aflat către mijlocul străzii am zărit umbra unui om în vârstă, care se strecurase afară din vilă, cu intenţia de a ajunge în stradă şi a privi. Bătrânul ieşise prin uşa din spate a vilei – uşa de serviciu, pesemne. N-am făcut nicio mişcare, de frică să nu fiu descoperit. La urma urmei mă aflam pe o proprietate străină, unde mă furişasem fără voia stăpânului. Bătrânul s-a dus până la poartă, a privit în susul şi în josul străzii, apoi a reintrat în casă. Ploua mărunt, stăruitor, ca într-o veritabilă noapte de toamnă.

Pe neaşteptate, din clădirea de vizavi a ieşit, furişându-se, un om. După ce-a privit în stânga şi în dreapta, a pornit spre unul din capetele străzii, a traversat, apoi s-a îndreptat exact spre locul unde mă aflam eu.

Sângele îmi îngheţase în vine. Eram sigur că individul ce venea spre mine mă văzuse încă de acum o oră şi ceva, când mă ascunsesem, iar acum venea să se răfuiască cu mine.

Am trăit clipe de groază. Cu muşchii încordaţi, ca un arc puternic comprimat, eram gata să sar. Dar... omul a trecut pe lângă mine cu paşi furişaţi, de pisică, şi s-a pierdut undeva, în negura ce înconjura vila lângă zidul căreia mă aflam. Când omul a trecut prin dreptul meu, i-am văzut, preţ de o clipă, faţa. L-am recunoscut după ochelarii pe care-i purta: omul acesta nu era altcineva decât... profesorul Schultz, dispărut cu aproape o săptămână şi ceva în urmă din camera sa de la hotelul „Modern“.

Inima îmi bătea, gata să sară din piept. Descoperisem, aşadar, vizuina bandiţilor. Până să mă dumiresc mai bine ce se întâmplase şi să hotărăsc ce trebuie să fac, am zărit o alta umbră, care se furişa pe lângă ulucile caselor vecine, apoi pe lângă zidul în nişa căruia mă aflam eu. Omul mergea pe pipăite, parcă. La un moment dat era cât pe ce să pună mâna pe haina mea. I-am auzit respiraţia gâfâită.

Chiar dacă ar fi fost beznă, tot l-aş fi recunoscut pe cel care se furişase astfel. L-aş fi recunoscut după statura-i înaltă, atletică, după pelerina pe care o purta şi pe care i-o văzusem de atâtea ori în cancelaria profesorilor. Pentru că omul acesta era... Nucu Alexandrescu! De data aceasta, nu mă mai înşelam. Ajuns în dreptul porţii, Nucu Alexandrescu s-a oprit o clipă, a privit în urma sa, apoi a intrat aproape în fugă.

„Totuşi, Nucu îl cunoaşte pe şoferul C.D.-ului! Atunci, cum se explică faptul că se găsea la teatru, iar eu îl văzusem în maşina pe care o urmărisem?“

N-am stat prea mult pe gânduri. Trebuia să acţionez. Să-l anunţ pe maiorul Vlad. Făcusem o descoperire de preţ.

Voiam tocmai să ies din ascunzătoare când, de undeva de departe, s-a auzit uruit de motor. Peste câteva minute de tăcere deplină l-am văzut pe şoferul C.D.-ului intrând în curte. Ajungând în dreptul intrării, a fluierat scurt, într-un fel anume. Uşa s-a deschis şi bătrânul a apărut în prag.

— Eu sunt.

— Intră!

— Au venit toţi?

— În afară de...

N-am auzit numele celui care trebuia să mai vină. Cei doi au intrat şi, din nou, s-a aşternut liniştea. „Orice-ar fi, trebuie să plec imediat de aici şi să-l anunţ pe maiorul Vlad“, mi-am zis eu. Cât ai clipi, m-am

ridicat din locul unde mă aciuasem și am dat să fug de-a lungul străzii.

În clipa următoare, însă, m-am lovit piept în piept cu un individ înalt care, fulgerător, m-a izbit în creștetul capului și mi-am pierdut cunoștința.

*

Când mi-am revenit, zăceam legat burduf, într-o încăpere goală. Cu greu mi-am putut aduce aminte ce se întâmplase. În cele din urmă am înțeles că mă aflam, probabil, în vilă, adus, desigur, de individul acela, care mă izbise în cap atât de tare, încât îmi pierdusem cunoștința. Mă aduseseră pesemne în casă, mă legaseră bine, apoi își văzuseră de treabă. Iar eu zăceam aici, în această vilă părăginită, părăsită. Eram pur și simplu condamnat să mor de foame și de sete, neștiut de nimeni, în mijlocul unui oraș atât de mare.

Câteva minute s-au scurs într-o tăcere deplină. Nu se auzea nici măcar fâșâitul ploii. Ori nu mai ploua, ori pereții vilei erau atât de groși, încât nu răzbătea niciun zgomot de afară. Asta însemna că nici dinăuntru nu s-ar fi auzit, oricât de tare aș fi strigat. Dacă aș fi putut să strig... Aveam, însă, un căluș în gură.

Simțeam un gust amar, trupul mi-era vlăguit, ca și când aș fi fost obligat să merg ore de-a rândul. La un moment dat am simțit o ușoară amețeală și din nou mi-am pierdut cunoștința.

Când mi-am revenit, am auzit glasuri. Cineva se apropia de ușa care dădea în camera în care mă aflam. M-am prefăcut leșinat, respirând greu.

— E tot fără cunoștință, am auzit un glas puternic, ușor gâjâit. Înseamnă că l-am altoit bine. Nu mă pot dumiri însă cum de-a ajuns aici... Probabil că l-a urmărit pe Nucu.

— Pe mine?! am auzit glasul lui Nucu Alexandrescu. De ce crezi că... De ce să mă fi urmărit?

— Cum de ce? Din gelozie! Nu mi-ai povestit chiar tu de muierea aia cu care ai fost la Viena și căreia idiotul ăsta îi dă târcoale? Te-o fi văzut cu ea pe stradă, ori la teatru, unde ai fost ieri-alaltăieri. Își închipuie că între voi e nu știu ce, vrea boul să afle ce anume și se ține scai de tine, să vadă unde mergi și ce faci. În seara asta, crezând că mergi să te întâlnești cu muierea aia, se ia după tine și ajunge aici. Poftim! Iată explicația! Foarte simplă. Iar eu... eu cred că-i un copoi, îi ard una la muștiuc și-acum... poți să-l privești cum zace...

— De unde să-mi dea prin cap? Eu... urmărit de el? Dar bine,

Jeane, în cazul ăsta, e foarte... foarte grav... Mă denunță când pleacă de aici! Vouă ce vă pasă?! Dispăreți, dar... dar eu! Cariera mea... eu...

— Ai spus bine... Dacă o să-i dăm drumul! Ei bine, asta se va întâmpla însă la sfântul Așteaptă! A căzut singur în capcană. N-are decât să suporte consecințele. Știi care-i intenția mea? Ascultă...

Înainte de-a auzi urmarea, am simțit că cineva se apropie de mine, îmi ascultă respirația, apoi mă izbește cât poate de tare cu piciorul chiar în șira spinării.

Când mi-am revenit din nou, auzeam glasuri. Veneau din camera alăturată. Forțându-mă să învinș slăbiciunea de care eram cuprins, am încercat să ascult ce se vorbea, doar-doar voi deslușI ceva. Zadarnic! Cu prețul unor eforturi supraomenești, am izbutit în cele din urmă să mă târăsc mai aproape de ușă. Știam ce-ar fi urmat în cazul în care aș fi fost descoperit că trag cu urechea. Dar de acum nu-mi mai păsa de nimic. Și așa eram condamnat să rămân aici legat, să mor de foame și de sete între cei patru pereți. Probabil că vila era nelocuită și deci nimeni n-ar fi dat peste mine decât, poate, din întâmplare, peste o lună-două. Or atunci eu aș fi mort de mult. Mort de foame, sau poate ucis de ei. Da! Cu siguranță că asta este intenția celor care m-au legat: să mă lichideze și astfel să nu pot relata nimănui nimic, în primul rând despre Alexandrescu, pe care și-au dat seama că l-am recunoscut.

Pentru prima oară de la începutul aventurii pe care o trăiam îmi părea rău că nu ținusem seamă de sfatul maiorului Vlad, care mă avertizase să nu mă mai hazardez în necunoscut. Nu urmasem sfatul acestuia, și acum iată-mă prins în capcana.

TELEGRAMA CIFRATĂ

Ajungând lângă uşă, mi-am lipit urechea de tăblia acesteia şi am ascultat. Vorbea cel cu glasul gâjâit:

— Nu! Am hotărât! Idiotul care te-a urmărit va rămâne aici pentru totdeauna. De asta mă ocup eu... Aranjez eu totul...

— Eu nu vreau să fiu amestecat în afacerea asta, am auzit glasul lui Nucu. Nu vreau să-l am pe conştiinţă. Nu mă amestecaţi în...

— Dar tu ne-ai amestecat pe noi toţi! Pentru că tu l-ai adus după tine. Asta-i! Uite ce e! N-avem timp pentru smiorcăielile tale şi nici pentru ale altora. Avem de rezolvat o problemă importantă şi după asta, fiecare îşi ia zborul. E clar? Şi mai tacă-ţi gura! Aici eu hotărăsc! Tată, ţi-am adus cartea „Valea Arieşului“. Uite, aici, ai şi fotocopiile alea...

— Ce să fac cu ele? Am încercat, dar...

— Cum ce să faci cu ele? Păi sunt copiile filelor rătăcite din carte. Au pe ele cifrul. Am fost nevoit, pentru ele, să fac încă o vizită...

„Deci omul acesta a intrat în casa mea. Şi prima şi a doua oară. Da! Prima dată atunci, când a trimis bileţelul Magdei şi m-a scos din casă ca pe un gură-cască, iar a doua oară, în timp ce am fost plecat la Câmpina. Deci el e autorul bileţelelor cu litere decupate din ziar: primul, trimis Magdei, al doilea, lăsat pe măsuţa mea. Da, acum îmi explic de ce l-a strecurat în pardesiul ei: pentru că Nucu l-o fi informat despre relaţiile dintre mine şi Magda. O fi auzit, desigur, ce i-am povestit Magdei în legătură cu cartea furată. Dar dacă...?“

O bănuială cumplită m-a cuprins.

„Dar dacă Magda are alt rol în toată povestea asta? Dacă este şi ea amestecată? Dacă fata asta a fost pusă înadins să se «ocupe» de mine, să mă tragă de limbă, iar eu, prostul, i-am spus tot, am informat-o despre tot?!“

Fulgerător, mi-am amintit tot ce discutasem cu ea. Încercam să-mi dau seama dacă, prin pălăvrăgeala mea, îi dădusem sau nu vreo indicaţie. Nu! Din fericire... nu! Cu Magda nu reuşisem să mai vorbesc pe îndelete de la atacul din camera mea. Deci ea nu ştia nici despre păţania mea şi a inginerului Rădulescu, nici despre păţania acestuia cu ciobănaşul bistriţean – vrusesem să i-o spun, ca pe un fapt divers, să ne amuzăm, că şi alţii au parte de coincidenţe – nici despre urmărirea C.D.-ului – mai ales asta le-ar fi folosit bandiţilor s-o şteargă sau să-şi ia anumite măsuri.

„Nu se poate! Magda nu e de-a lor! Îl iubeşte pe Nucu pentru că

nu știe cine este!“ îmi spuneam eu, răzvrătindu-mă împotriva oricăror fapte, aparențe sau indicii, care ar fi dus la inculparea fetei.

— Dar dacă, totuși, Șerban a spus cuiva despre... despre? am auzit glasul lui Nucu. Mi-e coleg. Mă vor urmări. După moartea lui. Tată! Nu! Nu mai vreau să fiu amestecat în toată afacerea asta! Nu mai vreau! Nu mai vreau și gata!

Nucu se adresase bătrânului cu cuvântul tată. Asta m-a surprins. „Cum? Tatăl lui Alexandrescu trăiește?! Păi Nucu spunea că a murit! Că a fost ofițer și a căzut pe front, în munții Tatra. De ce-a mințit?“

— Tu ține-ți pliscul! am auzit din nou glasul acela gâjâit, glasul lui Jean, al omului care mă atacase pe mine, ultimul așteptat.

Jean sosise tocmai când eu voiam să fug pentru a-l înștiința pe maiorul Vlad.

— De ce să-mi țin gura? Pentru că vrei tu? M-ați chinuit destul! M-ați obligat să fur... să... cartea asta de la Viena... Nu-i destul?

Am auzit o lovitură înfundată.

— Dacă nu taci, îți smulg limba, idiotule! s-a auzit din nou glasul gâjâit al lui Jean. Uit că-mi ești frate și te fac arșice, mă auzi? Tot ce ai făcut a fost pentru tata, pentru a-l salva și, totodată, pentru a pune mâna pe obiectele acelea care valorează mai mult decât își închipuie un idiot ca tine, o găgăuță cu pretenții de profesor de istorie.

„Nucu are un frate? Da, așa se pare. Jean e fratele lui. Poate că-s gemeni. În acest caz... în acest caz înseamnă că în mașina cu inițialele C.D. l-am văzut pe fratele lui Nucu... pe acest Jean. Acum îmi explic cum de l-am putut confunda. Noapte, ploua, avea pălăria trasă peste frunte... Iar Nucu... Nucu e cel care a furat cartea de la biblioteca din Viena! Cum de nu mi-a trecut prin cap una ca asta? Probabil, ajutat de... de Magda! Nu! Mai degrabă de Gheorghiu. Cine știe ce rol o fi având și Gheorghiu în toată tărășenia asta! Nu degeaba s-a interesat maiorul Vlad de perioada când acesta a fost la Viena! Gheorghiu stă în acest cartier. Pe aproape... Dar de ce se face vinovat bătrânul, încât, pentru salvarea lui, Nucu a trebuit să fure de la Viena cartea aceea a lui Liebel? Și de ce nu se aude și glasul lui Schultz? Oare, pentru că nu înțelege românește?“

— Tată, ți-am adus tot ce-ți trebuie! Te rog să faci pe dracul în patru și să descifrezi! Nu mai avem timp de pierdut, am auzit glasul ușor gâjâit al fratelui lui Nucu.

— Asta și încerc să fac, a răspuns bătrânul, cu vocea puțin tremurată. Dar... nu, nu merge! Și nu înțeleg de ce...

— Cum adică? Doar ai tot ce-ți trebuie. Cartea și fotocopiile pe

care eu, cu mâna mea, le-am făcut de pe foile alea rătăcite...

„Deci nu mai încape îndoială: el a fost la mine în cameră atunci... el m-a lovit“, mi-am spus eu, continuând să ascult încordat.

— Iar aici ai textul telegramei cifrate. Știți bine cu câtă greutate l-am obținut! De ce zici că nu merge? Încearcă!

— Încerc... încerc...

„O telegramă cifrată?! Ce fel de telegramă ar putea să fie? De când? De unde? A cui? Și, în afară de asta cum s-ar putea descifra ea cu ajutorul cărții lui Liebel? Ce rost are «Valea Arieșului» într-o afacere de acest gen? Auzi colo! «Valea Arieșului», furată de la Viena, să ajute la dovedirea nevinovăției tatălui lui Nucu! În ce fel? Cum?“

Câtva timp n-am mai auzit nimic. Precaut, m-am îndepărtat puțin de ușă. Curând s-a dovedit că manevra mea a fost bine inspirată. Nu peste mult timp, cineva a deschis ușa și s-a îndreptat spre mine. Eu mă prefăceam leșinat, respirând ca atunci când mă vizitaseră prima oară.

— Doarme adânc ăsta, am auzit un glas.

Deși nu-l mai auzisem până atunci, mi-am dat repede seama că este al șoferului. Avea un accent străin.

— Haidem! a ordonat fratele lui Nucu.

Rămânând singur, m-am apropiat iarăși de ușă și am ascultat. Nu se auzea niciun zgomot.

— Nu iese nimic. Nimic! s-a auzit într-un târziu glasul bătrânului.

— Cum adică?! Îți bați joc de noi? Vrei să afli numai tu despre ce este vorba? Fii atent! Nu ți-ai găsit fraierii. Pasărea Phoenix trebuie să reînvie din propria-i cenușă! Și pentru asta trebuie dezlegată telegrama cifrată.

— Cum, domnu’ Alexandrescu, atunci înseamnă că degeaba am adus textul telegramei? V-am spus ce greu am obținut o fotocopie...

Vorbise șoferul C.D.-ului. L-am recunoscut după accentul străin.

— Poate că nu e bună fotocopia telegramei. Cine poate fi sigur că este cea căutată de noi? Daca v-ați înșelat, domnule Ale? (Îi spunea Ale, folosind probabil inițialele numelui șoferului: A și L.)

— Imposibil! Am primit această telegrama de la B. 508. Chiar din mâna lui. A copiat-o, fotografiat-o el, personal, din dosarul secret al fratelui lui Spürgel. Nu există nicio îndoială. Fratele lui Spürgel, cu mâna lui, a scris pe colțul telegramei recepționate la Viena: „Primit, 24 august 1944“. Deci atunci, când a fost transmisa de la București. Tot fratele lui Spürgel a mai spus la interogator, că asta a fost ultima comunicare primită

de el din partea ambasadei germane de la București, în august 1944. Apoi, legătura s-a întrerupt.

„Fratele unui oarecare Spürgel? Dar ăsta cine o mai fi? m-am întrebat eu. S-a vorbit despre un dosar secret... Oare cine o fi individul? Vreun criminal de război nazist arestat în Austria?“

— Totuși, ceva nu este în regulă, domnule Ale...

Vorbise bătrânul. Tot el a continuat:

— Numai cifrul este de vină! Probabil că... Nu! Nu merge și pace! Ce, credeți că eu n-aș vrea?

— Ce înseamnă asta, hai? Ia fă bine și explică-mi imediat! a răcnit, scos din fire, fratele lui Nucu.

— Cifrul nu e bun.

— Cum nu e bun?

— Ori Günther nu l-a scris corect, ori...

„Günther? Așadar omul acesta știe... a auzit de Günther? Când? În ce împrejurare?“ m-am întrebat eu.

— Eu făceam doar oficiul de transmitere prin morse, prin radio. Numai Günther lucra cu cartea asta. El codifica. Cel de la Viena, Spürgel, care primea mesajele, avea și el una. Dacă cineva ar fi interceptat... să zicem, vreo telegramă cifrată, nu putea face nimic cu ea. Decodificarea se putea face doar cu una dintre cărți. Și sunt doar două în toata lumea...

— Știu toate astea! Știu! Știu! Mi le-ai spus de o mie de ori până acum. Descifrează! a răcnit iarăși Jean.

— Aș descifra, dar cifrul nu e bun. După câte știu, din când în când Günther modifica cifrul. Probabil că l-a modificat... l-a modificat...

— Cum adică? Vorbește, până nu-și revine imbecilul ăsta de Nucu.

Abia atunci am înțeles că Nucu zăcea în nesimțire, probabil în urma loviturii administrată de Jean.

Câteva clipe n-am mai auzit nimic. Se vede treaba că bătrânul se străduia să descifreze cu ajutorul cărții lui Liebel. „Dar ce anume? O telegramă? Un mesaj cifrat? Când fusese transmis? Pe vremea războiului? Bine, dar, în acest caz, ce importanță mai putea avea un asemenea mesaj acum, după atâția ani de la transmiterea lui? Războiul s-a terminat demult. Arhivele au fost răscolite și pararăscolite. N-a mai rămas nimic nesfârtecat de privirile avide ale tuturor celor dornici de senzație, sau de publicitate, ale celor care au vrut să stabilească adevărul istoric, sau să-l falsifice. Atunci ce-ar putea să conțină telegrama cifrată?“

Iată întrebările pe care mi le puneam într-una, așteptând și eu, și

cei de dincolo ca bătrânul să dezlege taina.

— Nu merge. Nu iese nimic și pace!

— Explică-mi ce trebuie făcut! Cum codifica Günther?

— Dar ți-am mai spus, Jeane...

— Nu mai știu nimic din ce mi-ai spus! La ora asta nu mai pot judeca, nu-mi mai pot aminti. Repetă! Repetă, auzi?!

— Codificarea se făcea foarte simplu.

— Atât de simplu, că noi ne uităm ca niște imbecili la telegrama asta de câteva rânduri și n-o putem descifra! Dă-i drumul! a țipat fratele lui Nucu.

— Pai... cum ți-am mai spus...

— Nu mi-ai mai spus! Am uitat tot. Auzi? Tot! Spune acum!

— Păi fiecare cuvânt din textul unei telegrame era înlocuit cu un grup de patru sau cinci cifre. Să luăm, de pildă, cuvântul „land“, țară. Acest cuvânt se căuta în cartea lui Liebel. Se găsea, să zicem, la pagina 203, pe rândul 7, iar pe acest rând era al treilea cuvânt din cap. În textul cifrat, în loc de cuvântul land, apărea 203, plus 7, plus 3. Adică 20373. Singurul care putea descifra era corespondentul de la Viena, care avea și el o carte asemănătoare. Gestapoul alesese în mod expres cartea lui Liebel, pentru că în întreaga lume existau numai două exemplare. Dar...

— Dar ce?

— Pentru mai multă siguranță, uneori se schimba cheia. La numărul paginii, care după spusele lui Günther se nota cu litera P, se adăuga sau se scădea ceva. Două cifre. La fel și la numărul rândului. Dar această adăugare și scădere trebuia să se facă potrivit unei inecuații, unei anumite formule...

— Păi văd că ai cheia aici. Uite formula! Se află pe fotocopia asta, am auzit glasul lui Jean.

Zicând acestea, el a citit... inecuația pe care eu o schimbasem așa, într-o doară. La P, numărul paginii, adăugasem două cifre aiurea, care-mi trecuseră mie prin cap. Deci asta căutaseră ei! Puseseră mâna pe exemplarul de la Viena – îl furase Nucu – dar pe filele acestui exemplar nu se afla niciun cifru, nicio inecuație. De aceea nu se mulțumiseră cu exemplarul pe care-l furase Nucu din biblioteca de la Viena. Negăsind cifrul căutat, începuseră vânătoarea pentru găsirea celui de-al doilea exemplar al „Văii Arieșului“. Or el se afla la noi, în România. Îl folosisem eu ca bibliografie. Până în momentul când depusesem teza de doctorat spre consultare – cu câteva zile înainte de susținerea lucrării – nimeni nu știa de existența lui. Ba nu! Știa Magda! Ea le-a spus și celor

din Viena. Ea l-a făcut pe Schultz să vină încoace. Adulmecând prada, rechinul se repezise imediat... Furaseră al doilea exemplar de la profesorul Secăreanu. Dar cifrul... se afla pe filele rătăcite la mine. Iar inecuația de pe ele era greșită, pentru că cifrul îl schimbasem eu. Ah, dacă bandiții ar fi știut că adevăratul cifru se afla în carnețelul meu!

În ciuda situației disperate în care mă aflam, am simțit o bucurie de nedescris la gândul că dejucasem planurile acestor indivizi, că încurcasem iețele unei afaceri despre care nu știam mare lucru, dar eram convins că ea prezenta o importanță deosebită. Le încurcasem iețele, împiedicându-i să descifreze telegrama... mesajul acela...

— Cum adică? Să nu putem afla unde se găsește ascunsă lista aceea blestemată? Să nu găsim globul de argint, în care se află salvarea... da, salvarea tatii? am auzit iar glasul fratelui lui Nucu. A, uite că și-a revenit și frate-meu. Ți-a priit odihna, hm?

— O să-mi plătești tu pentru asta!

— Încet, încet, îngerașule... După ce voi găsi globul de argint, puțin mă mai interesează ce ai de gând. Probabil că n-o să te mai văd curând. Important e să-l salvăm pe tata. Pentru asta mă zbat.

— Nu asta te interesează pe tine! Nu asta te-a făcut să dezlănțui toată această afacere! a strigat deodată Nucu. Ci altceva! Bijuteriile lui Spürgel! Bijuteriile din globul de argint! Pentru ele ai făcut totul! Puțin te interesează salvarea tatii! M-ai șantajat, spunându-mi că viața tatii este în pericol. Că distrugând lista din globul de argint, listă pe care e scris și numele lui, tata va fi în afară de orice pericol. Că după aceea puteam fi și eu cu fruntea sus, puteam spune oricui că tatăl meu trăiește. Puteam scăpa de minciuna care a devenit coșmarul vieții mele.

— Încetișor, îngerașule! Iar ți-au cam cedat nervii! Cum dracu pot fi frate cu un asemenea imbecil?

— Recunoaște că vrei doar bijuteriile. Dacă găsim globul de argint...

— Ei bine, da! Mă interesează bijuteriile vârâte de Spürgel în acest glob. Și nu numai pe mine mă doare asta, ci și pe cei care au pus mâna pe mesajul cifrat. Domnul Ale, de pildă! A venit în România special pentru asta. Vouă, ție și tatii, o să vă dau lista și celelalte hârțoage să vă spălați cu ele pe cap. Să șantajați, și prin asta să câștigați, poate, mai mult decât voi câștiga eu și ceilalți din bijuteriile care nu se pot plasa aici, în țară. Vă veți putea câștiga existența așa până la adânci bătrânețe. Pentru a scăpa de voi, de șantajul vostru... ăia de pe listă vor plăti mereu. Vă vor face o pensie viageră, cu plată lunară.

„Un glob de argint? Am auzit bine? Deci ei caută un glob de argint, în care se află o listă cu niște nume, mi-am zis eu. O listă compromițătoare... Cine a ascuns acest glob? Spürgel? Dar cine este acest Spürgel? Când și de ce a ascuns lista și bijuteriile în globul de argint? Dacă, într-adevăr, ele au o valoare atât de mare, atunci îmi explic de ce toată această mobilizare de forțe. Ale a sustras o piesă – pare-se o telegramă cifrată – dintr-un dosar secret, a fotografiat-o, a venit în România special pentru a aduce telegrama cu pricina. Între el și Schultz legăturile sunt de acum clare. Au venit împreună. Dar cine o fi șeful? Schultz sau Ale? De ce, însă, nu i se aude deloc glasul acestui Schultz? Lucrează oare cu bătrânul, îl ajută, încearcă să descifreze împreună mesajul?“

— Nu... nu iese nimic! Zadarnic! Zadarnic! Va trebui să abandonăm...

— Să abandonăm?! a țipat Jean, ca din gură de șarpe.

Bătrânul i-a răspuns calm, potolit:

— Da. Știi bine că exemplarul lăsat la hotel se va autodistruge. Ei bine, îl vom distruge și pe ăsta.

— Să-l distrugem? De ce?

— Pentru că, dispărând ambele exemplare, nimeni nu va mai putea descifra această telegramă. Și vom fi scăpați. Pentru totdeauna! Nucu se va întoarce la treburile lui. Nimeni nu-l bănuiește. La urma urmei, chiar dacă s-ar ști că el a furat de la Viena acel exemplar... aici, în țară, n-a mai făcut nimic rău. A strecurat doar un bilețel în pardesiul colegei lui, ajutându-ne să-l îndepărtăm de acasă pe... ăla de colo, pentru ca tu, Jeane, să poți fotografia.

— Doar atât a făcut? Doar atât? Și, pentru asta, voia să fie părtaș la bijuterii? Ce vrea? Ce vrei, hai? N-ai făcut nimic în toată afacerea asta! Ai furat o carte și ai trimis-o în țară printr-un coleg. Ți-era frică să nu fii filat...

„A! Deci... prin Gheorghiu. Prin Gheorghiu a trimis Nucu cartea furată“, am gândit eu, fulgerător.

Puteam răspunde, de-acum, la încă o întrebare. Aceea privind rolul lui Gheorghiu. Dar, oare, acesta era implicat în toată afacerea? Adusese cartea, știind că e furată, sau a fost vârâtă într-un pachet?

— Și-acum, ce vreți? a urlat Jean, pradă unei furii cumplite. Să distrugem ultima speranță de a descifra telegrama trimisă de Spürgel fratelui său? Ultima speranță de a găsi bijuteriile? Niciodată! Să știu că voi încerca toată viața să o descifrez! Globul de argint cu bijuteriile și cu

lista ălora trebuie să fie ale mele!

— Asta nu! s-a auzit glasul bătrânului. Cartea și telegrama trebuiesc distruse.

— Telegrama asta, sustrasă cu atâta trudă de la Viena?

— Da! Va dispare și ea pentru totdeauna! O voi arde acum, în fața voastră, împreună cu cartea lui Liebel, pentru ca nimeni, niciodată, să nu mai poată descoperi lista aceea, iar taina globului de argint ascuns de Spürgel, în noaptea fatală, să rămână pe veci nedezlegată. De acord, domnule Ale?

— Da!

— Iar eu o să dispar de unde am venit. Toată lumea știe că un ofițer – Alexandrescu – a căzut în munții Tatra. În locul lui există contabilul Alexandrescu, care lucrează la o fabrică din nordul Moldovei, de lângă Vatra Dornei. Acolo va rămâne până la adânci bătrâneți. Dă-mi cartea!

— Niciodată! Niciodată! Înapoi! Mâinile sus! a țipat Jean.

În clipa următoare am auzit o izbitură înfundată.

— Ah! Canalie! Voiai să mă lovești pe la spate, frate-miu? a urlat Jean. Ei bine... O să termin cu tine... O să termin acum... acum...

În clipa aceea a răsunat o împușcătură.

— Mâinile sus! Ale! Și tu, bătrâne! a răcnit din nou fratele lui Nucu. Altfel vă curăț pe toți... pe toți! Vreau bijuteriile! Vreau...

Deodată s-a auzit ușa de la intrare, sărind cât colo.

— Hände hoch! a răsunat pe neașteptate glasul lui Schultz, și, imediat, cel al maiorului Vlad.

— Mâinile sus! Hai, hai toți! Fără nicio excepție! Hei, Jean Alexandrescu, zvârle jucăria aia din mână! S-aude? Domnule... Schultz, ia, te rog, pistolul de la domnul...

„Cum? Schultz a venit împreună cu maiorul Vlad? Nu era aici, în cameră, cu bandiții? Cum se poate?“ aproape că am strigat eu.

Dar strigătul meu n-a fost decât un geamăt, la fel de slab ca cel pe care îl auzeam în camera alăturată: geamătul omului pe care îl împușcase Jean. Oare pe cine împușcase! Pe Nucu?

Da. Acum eram sigur că pe Nucu îl împușcase, deoarece, după ce trăsese, Jean a amenința pe Ale și pe bătrân.

PASĂREA PHOENIX
NU VA MAI RENAȘTE

Doctorul care m-a vizitat mi-a prescris să stau în pat câteva zile. Aveam o contuzie serioasă la cap și alta la șira spinării.

— Trebuie să stai cât mai mult nemișcat, pe pat tare! mi-a recomandat el. Ai un început de discopatie. Una dintre vertebre a fost lovită puternic de un corp contondent. Nu mă interesează în ce împrejurări, meseria de medic presupune și discreție, dar sfatul pe care ți-l dau te rog să-l urmezi întocmai!

Spunând acestea, a plecat, lăsându-mă singur, condamnat să privesc în tavan și să recapitulez toate întâmplările. Acum nu mai regretam faptul că nu îl ascultasem pe maiorul Vlad și că mă aventurasem în seara aceea. Doream un singur lucru: să aflu care era taina globului de argint, cine fusese Spürgel și despre ce bijuterii vorbise Jean. Oare Günther spusese că „Valea Arieșului“ valorează o comoară, gândindu-se la aceste bijuterii?

În zadar, însă, îmi puneam toate aceste întrebări și multe altele pe lângă ele. Cu bruma de date pe care le aveam, nu-mi puteam răspunde.

Stăteam așa de câteva ore, când am auzit telefonul sunând. Era maiorul Vlad, care dorea să știe cum mă simt.

— Relativ bine, am spus eu. Dar aș dori tare mult să vorbesc cu dumneavoastră!

— Daca aceasta vă este dorința, ei bine, voi încerca să v-o satisfac. Dacă mă primiți, sosesc la dumneavoastră peste câteva minute. De altfel, și eu aș vrea să aflu unele lucruri...

*

De îndată ce maiorul Vlad a sosit, am și început să-l asaltez cu întrebările.

— Înainte de a vă răspunde, aș vrea însă să vă spun și eu ceva, a început el. Vă rugasem să nu-mi ascundeți nimic. Așa stând lucrurile, ar fi trebuit să-mi destăinuiți unele lucruri. De pildă că, într-o seară, ați aflat că șoferul unui C.D. a făcut o cursă în Ferentari, cu un coleg de-al dumneavoastră.

— Din păcate, n-a fost așa! În mașină n-a fost colegul meu Nucu Alexandrescu, ci cineva care semăna cu el. Să vă povestesc...

În câteva cuvinte i-am relatat întâmplarea care mă dusese spre cartierul Ferentari și tot ce auzisem acolo, în vila aceea, în timp ce fusesem legat.

— Credeam că „descoperirea“ mea este lipsită de importanță. De altfel, când am plecat spre Ferentari, am fost hotărât doar să văd unde stă Gheorghiu. Să văd, cum se zice, despre ce este vorba. Nu credeam nicidecum că voi ajunge acolo unde am ajuns și să cad în capcană. Abia după ce mi-am dat seama că omul care traversase strada dinspre casa de peste drum era Schultz, am fost sigur că nimerisem unde trebuia. Am vrut să vin și să vă telefonez, dar când am dat sa fug, m-am lovit piept în piept cu acel Jean care, ca și la „vizita“ pe care mi-o făcuse în casa mea, mi-a tras una în creștetul capului atât de tare încât am leșinat. Bandiții credeau că le-am descoperit bârlogul, urmărindu-l pe Nucu din cauza... hm, din cauza geloziei

— Până de curând și eu am crezut la fel, a spus, zâmbind, maiorul Vlad. Acum, însă, îmi dau seama că ai mult mai mult spirit de observație decât credeam. Deci totul a pornit de la adresa asistentului Gheorghiu și de la faptul că eu m-am interesat în ce perioadă a fost acesta la Viena. Mda, într-un fel ai făcut o legătură foarte buna. Până să-ți fac complimente, mă văd obligat să recunosc că ai bune calități de detectiv. Acum știți de ce mă interesam de Gheorghiu?

— Da. Pentru că el a adus, din Austria, exemplarul... furat de Alexandrescu. Oare el știa ce transporta?

— Nu! I s-a făcut un pachet pe care trebuia să-l expedieze în România „Post restant“, oficiul P.T.T. Suceava. Pentru că acolo se afla „tatăl“ lui Nucu Alexandrescu.

— A! Da! Parcă am înțeles ceva din discuția lor... Da... Da... Că el se va întoarce la o întreprindere din Vatra Dornei, să... Tii! Ce prost am fost! Să nu-mi dau seama... Sunt lipsit de imaginație! Asta-i!

— Dimpotrivă! Părerea mea este că aveți, cum se zice în meseria noastră, fler. Și acum să revenim de unde am plecat. Doresc să-ți dau toate elementele problemei acum, după ce mi-ai povestit tot ce s-a întâmplat în vila aceea părăsită, de pe strada Șoimului. Nu de alta, dar cine îmi garantează că din toată această întâmplare nu va ieși o povestire? Și subiectul ar merita, pe bună dreptate. Deci... prima întrebare!

Am stat câteva clipe să mă gândesc, apoi am început literalmente să-mi bombardez interlocutorul:

— Ce telegramă voiau să descifreze oamenii aceia? Despre ce glob de argint era vorba?

— Cam multe întrebări deodată! Să le luăm pe rând. Știți la ce foloseau cele două exemplare, unicele în lume, ale cărții lui Liebel?

— Da. Se codifica textul, transformându-l în cifre. Günther avea un exemplar, iar la serviciul secret al gestapoului de la Viena se afla cel de-al doilea. Oricine ar fi interceptat un mesaj, nu putea să-l descifreze fără cartea respectivă. Știu și faptul că, din când în când, se schimba codul. Am aflat totul din spusele bătrânului, atunci când eram legat. M-am prefăcut leșinat.

— Dar dumneavoastră sunteți o adevărată comoară, domnule! a exclamat maiorul Vlad. Deci știți în ce încurcătură i-ați vârât schimbând cifrul? Ei da! Schimbarea aceea s-a dovedit grozav de inspirată! Altfel reușeau să descifreze și...

— Și tot n-ar fi făcut nimic, deoarece, peste câteva minute, ați fost acolo și ați pus mâna pe ei. Deci, nu le-ar fi folosit.

— Asta e adevărat. Dar dacă cercetările noastre erau mai îndepărtate? Dacă nu ne aflam acolo în seara aceea? Oricum, schimbarea cifrului a fost salutară. Acum răspunsul la prima întrebare. Vreți să știți ce conținea telegrama cifrată? Povestea este cam lungă.

Maiorul Vlad a făcut o pauză, apoi a reluat:

— În august 1944, la câteva minute după comunicatul despre întoarcerea armelor împotriva hitleriștilor, la sediul gestapoului din București era o fierbere de nedescris. Cum să se evacueze documentele secrete, anumite planuri și chiar averea fabuloasă a membrilor de elită ai serviciului secret? Iată ceea ce îl preocupa în cel mai înalt grad pe Spürgel, șeful agenturii din Balcani. El deținea listele tuturor spionilor și colaboraționiștilor pentru secția 8, cea mai importantă dintre secțiile agenturii de spionaj. Documentele trebuiau să ajungă cu bine în Germania, sau să fie puse la păstrare pentru mai târziu, când, din punctul de vedere al hitleriștilor, situația ar fi evoluat în bine și ar fi fost momentul ca rețeaua să fie reactivată. Spürgel a ales a doua soluție: a ascuns documentele și bijuteriile cele mai de preț ale membrilor ambasadei. Își dădea seama că nu va putea răzbate cu ele până în Germania fără mari riscuri. De aceea a vârât într-un glob de argint unele documente și bijuteriile și a ascuns acest glob. Unde? Doar el știa! N-a vrut să spună nimănui. Îți închipui ce-ar fi însemnat dacă aceste documente cădeau atunci în mâna noastră!

Maiorul Vlad a făcut din nou o pauză.

— Temându-se însă că nici el nu va scăpa cu viață pentru a ajunge și a informa pe ai săi, Spürgel a întocmit o radiogramă către

fratele său din Viena, indicându-i poziția ascunzătoarei globului de argint. S-a adresat apoi lui Günther, cerându-i să codifice radiograma. Acesta s-a executat. Dar... Maiorul Vlad a făcut o pauză. Günther s-a gândit să dejoace planurile lui Spürgel. A codificat radiograma, însă... a schimbat cifrul. Înțelegi? De aceea, fratele lui Spürgel, care a primit-o la Viena, n-a înțeles nicio iotă din ea. Astfel, secretul ascunzătorii globului de argint a rămas pe veci un... secret. Iar Spürgel, singurul care ar fi putut să spună unde era ascunzătoarea, n-a mai ajuns la Viena sau în Germania. A căzut pe undeva, prin Ardeal, pe când încerca să treacă frontul la ai săi.

— Totuși, cineva știa de această ascunzătoare! am intervenit eu.

— Cine?

— Günther. El codificase textul telegramei. Îi știa deci conținutul în clar.

— Tocmai de aceea el a plătit cu viața. Spürgel l-a ucis la câteva ore după transmiterea telegramei. Cadavrul lui Günther a fost găsit în beciurile gestapoului.

— Dar Günther a avut vreme să dejoace planurile lui Spürgel! A trimis cartea profesorului Secăreanu printr-un om de încredere. L-a avertizat pe Secăreanu că această carte „valorează o comoară“ și să n-o dea nimănui și să nu vorbească nimănui despre ea.

— Deducțiile dumneavoastră sunt exacte, a spus, zâmbind, maiorul. Așa credem și noi că s-au petrecut lucrurile. Cu o precizare: Günther a trecut pe una din file *adevăratul cifru*, pe care l-a întrebuințat el, când a transmis telegrama.

— Acum e limpede, am intervenit eu, în timp ce maiorul Vlad se oprise, pregătindu-se să-și aprindă o țigară. Probabil că bătrânul Alexandrescu și alții erau pe listele acelea ale gestapoului ca spioni, colaboraționiști. De aceea aveau tot interesul să pună mâna pe globul de argint, să distrugă listele compromițătoare ale celor recrutați pentru serviciul de spionaj și lăsați să aștepte „vremuri mai bune“. Abia acum înțeleg de ce Jean zicea că el ia bijuteriile, iar ceilalți vor trăi din șantaj. Nu pricep, însă, un lucru: de unde până unde s-a aflat, acum, după atâția ani, de această radiogramă, de acest mesaj cifrat?

Maiorul Vlad a zâmbit:

— La ambasada germană lucra, ca tehnician, un oarecare Alexandrescu. Tehnician care transmitea prin radio telegramele. Într-un fel, el reușise să câștige încrederea lui Günther. Când Günther a simțit că Spürgel vrea să-l lichideze, i-a spus lui Alexandrescu despre telegrama cifrată, pe care acesta tocmai o transmisese. Să fim însă înțeleși: nu i-a

suflat nicio vorbă despre locul ascunzătorii. I-a relatat numai schimbarea de cifru și faptul că „Valea Arieșului“ a fost pusă la adăpost. Unde? La cine? Asta a rămas un secret pentru Alexandrescu. Günther a reușit doar să-i comunice acestui Alexandrescu cum lucra el cu cartea respectivă.

— Alexandrescu avea deci posibilitate să găsească acel glob.

— Cu condiția să aibă copia radiogramei, cartea – care, de acum valora, vorba lui Günther, o adevărată comoară – și, mai ales, noul cifru. Copia radiogramei se afla undeva, la Viena, la fratele lui Spürgel, iar cartea și cifrul cel nou...

— Totuși, nu înțeleg de ce Alexandrescu n-a acționat imediat după război. O avere fabuloasă merită, zău, strădania unor cercetări oricât de îndelungate.

Maiorul Vlad a zâmbit de-a binelea:

— Pentru că Alexandrescu... a murit. A murit pe front vitejește, spălându-și rușinea de a fi fost în serviciul ambasadei germane.

— Mort pe front?! Atunci cine era bătrânul acela, căruia cei doi Alexandrescu îi ziceau tată?

— Spuneai că ai auzit ce vorbeau acolo, în camera alăturată. Acest nou Alexandrescu, cu actele primului, era contabil la o fabrică din nordul Moldovei. De fapt, el este un individ periculos, care și-a însușit identitatea celui căzut pe front. Cei doi – falsul și adevăratul Alexandrescu – au luptat împreună. Rănit de moarte, adevăratul Alexandrescu, i-a destăinuit secretul camaradului său, rugându-l să-i comunice totul lui Jean. Jean știa că individul nu era tatăl lui, pe când Nucu habar n-avea. În 1945, când adevăratul tată a murit pe front, Nucu era un băiețaș de 4 ani. Când Jean i l-a prezentat lui Nucu pe acest presupus tată, i-a înșirat o poveste întreagă: că, de fapt, tatăl lor trăiește, dar e nevoit să se ascundă, să se ferească de ochii lumii, pentru că undeva, într-un glob de argint, există un document compromițător care, odată cunoscut, l-ar duce pe bătrân pe banca acuzaților pentru nu știu ce crime de război.

— Înțeleg! Deci Nucu era șantajat. I s-a cerut să găsească, cu orice preț, cartea lui Liebel. Când a plecat la Viena, i s-a cerut s-o caute acolo. Norocul i-a surâs. Găsind-o, i s-a cerut de ai lui să o fure.

— Exact. De aici încolo cred că totul vă este limpede.

— Nu chiar așa, am spus eu. Ei puteau trece, totuși, mai devreme la... acțiune. De ce n-au făcut-o?

— Pentru că noul Alexandrescu nu fusese reactivat decât de puțină vreme. Oricât de mult l-ar fi tentat comoara, el nu putea acționa. A

acționat abia când o anumită agentură de spionaj străină, în slujba căreia era, i-a cerut să afle cu orice preț unde se află globul de argint, pentru a reactiva toată rețeaua. Această agentură a trecut la lucru, după ce și-a procurat radiograma. Cum? Din dosarul fratelui lui Spürgel de la Viena, criminal de război demascat de curând. Planul de reactivare a rețelei se numea „Acțiunea Phoenix“. Dar noul Alexandrescu a fost „reperat“ pe când lua legătura prin radio cu agentura. Bănuiești cum?

— Cum?

— Întâmplarea... Unui inginer geolog, aflat la lucru pe niște „coclauri“, cum are el obiceiul să spună, i s-a defectat într-o bună zi aparatul de emisie-recepție. Ei bine, un ciobănaș bistrițean i-a dat o idee. Văzuse pe un alt „radiofonist“ încercând să ia legătură cu cineva și repetând mereu „Fenix“, „Fenix“. Inginerul a crezut că e vorba de trei litere: F.N.X. Că, deci, omul acela este un radiofonist amator, care-i poate repara radioul. Dar individul, un bătrân de aproape 60 de ani, s-a ferit ca de foc să recunoască... A mințit că nu are un aparat de emisie și așa mai departe... Inginerul...

— Să-i spun pe nume? Tiberiu Rădulescu!

— Exact. Inginerul Rădulescu a povestit întâmplarea colegilor săi și apoi altora. Așa a ajuns vestea până la organele noastre de securitate, care l-au „filat“ pe bătrân. F.N.X. înseamnă, de fapt, „Phoenix“. Iar „Acțiunea Phoenix“ însemna reactivarea întregii rețele de foști spioni și colaboraționiști pentru o agentură străină. Pe ce bază? Pe baza listelor aflate în globul de argint. Cine nu răspundea la... apel, era șantajat, amenințat cu denunțarea.

— Înțeleg...

— Pasărea „Phoenix“, după spusele legendelor, renaște din propria-i cenușă. În concepția agenturii străine, rețeaua condusă altădată de Spürgel trebuia să renască și ea din propria-i cenușă. Dar, vă dați seama, datorită organelor noastre de securitate, această „Pasăre Phoenix“ nu va mai renaște niciodată.

În timp ce maiorul Vlad vorbea, mi-am amintit de ziua aceea de duminică... de incidentul cu controlul circulației... de cutioara aceea aruncată în mașină.

— Ce întâmplare! am murmurat eu.

— La ce vă referiți? m-a întrebat maiorul Vlad.

— La întâmplarea cu mașina... când ați trimis „demeceul“ după noi... după mine și după inginer...

— A! Da! Vă închipuiți cât de mirat a fost „bătrânul“ de la Vatra

Dornei, descoperindu-l pe inginerul Rădulescu în București în... vila pe care el o supraveghea din cauza dumneavoastră. A fost fericit să poată scăpa de doi oameni dintr-o dată: de inginer, bănuit că ar putea să-l dea în vileag cu chestia aceea, cu radioemițătorul, și de dumneata, ca indezirabil... Din fericire, însă, cineva ne-a dat un telefon.

— Cine? am întrebat eu.

— Nu ghicești?

Am stat câteva clipe pe gânduri, apoi am răspuns:

— Nu. Nu știu cine ar fi putut face un gest atât de frumos!

— Vedeți, a început maiorul Vlad, în toată banda asta a fost atras și cineva nevinovat... Un om care, dintr-un sentiment filial, a furat o carte și... cam atât.

— Nucu?!

— Da! El a dat telefonul. Nucu Alexandrescu nu făcea parte din bandă, nici din rețeaua de spionaj, dar fratele lui și „bătrânul“ sperau să-l recruteze. Adevăratul șef era Ale. Venise special din vest pentru a reactiva rețeaua, pentru „Acțiunea Phoenix“.

— Deci Nucu... el m-a salvat! am îngăimat eu mirat.

— Da. El. El v-a salvat. Aflând de intenția „bătrânului“, ne-a telefonat. După părerea mea, Nucu este totuși un om cinstit. Dovadă că nu voia să fie amestecat în treburile fratelui său o constituie însă și... incidentul de acolo, din vila aceea. Jean a încercat să-l omoare, împușcându-l. Nucu a scăpat însă cu viață. Este la spital acum.

Veștile care ni se aduceau erau atât de neașteptate, încât pur și simplu mă uluiau. De-acum, totul mi se părea limpede. Dezlegasem toate enigmele. Știam întreaga țesătură a acestei aventuri pe care o trăisem. Nu mi-aș fi putut închipui niciodată că în spatele furtului celor două exemplare ale „Văii Arieșului“ se afla, de fapt, o vastă încercare de a reactiva o rețea de spionaj, că, pentru aceasta, un anume Ale va aduce fotografia unei telegrame cifrate, declanșând totul.

— Mda! Acum știu cine a furat exemplarul acela de la profesorul Secăreanu: șoferul C.D.-ului.

— Exact! a aprobat maiorul Vlad.

— Stați! am exclamat eu. Acum știu și cine este Schultz! Probabil un bandit, ca și Ale! Au venit împreună! Ale, care știe românește, i-a făcut bilețelele acelea. Știți, acolo, în vila aceea unde eram prizonier, Schultz nu vorbea nimic... semn că nu înțelegea limba română...

Maiorul Vlad a început să râdă.

— Dragul meu, e timpul să te contrazic!

Spunând acestea, s-a îndreptat spre geamul încăperii care dădea spre stradă și a făcut un semn. Apoi a revenit lângă patul meu.

— Înainte de a-ți spune ce e cu Schultz, să fumăm o țigară.

În clipa când își aprindea țigara, am auzit soneria. Maiorul s-a îndreptat spre ușă și a deschis. În prag a apărut un căpitan de securitate, care a salutat politicos, apoi s-a întors cu spatele, și-a scos chipiul, și-a pus o perucă, apoi o pereche de ochelari cu ramă groasă și...

— Schultz! am exclamat eu, de îndată ce s-a întors spre mine.

Era, într-adevăr, Schultz, profesorul de la Viena.

— Îmi permiteți să mă recomand! a spus el într-o curată limbă românească. Sunt căpitanul de securitate Mircea Babeș.

— Și-atunci? Schultz? am întrebat eu. Cum... dumneavoastră...?

Maiorul Vlad râdea de-a binelea.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, mi s-a adresat el, că n-a existat niciodată un adevărat profesor Schultz! Și, deci, nici propunerea aceea a Institutului din Viena... de a vă publica lucrarea... În realitate, acest „Schultz“ n-a fost decât căpitanul Babeș, care vorbește germană perfectă. La începutul tuturor întâmplărilor pe care le-ai trăit, organele noastre de securitate, având informații despre așa-zisa acțiune „Phoenix“, căutau și ele – să nu zâmbiți! – căutau și ele cartea lui Liebel. Știam că ați folosit-o ca bibliografie. Dacă v-am fi întrebat direct unde se află, am fi putut greși. Cunoști probabil proverbul: „Pisica cu clopoței nu prinde șoareci“. Un pas greșit și totul s-ar fi năruit. Nu mai adulmecam nicio urmă.

— A! De aceea a fost nevoie să inventați un profesor Schultz?

— Și pentru alt motiv: voiam să aflăm cine se mai interesează de carte... Înțelegi? Cartea a devenit la un moment dat o momeală.

— Și astfel s-a ivit Schultz!

— De teamă că bandiții vor bănui ceva, căpitanul Babeș a fost nevoit să se comporte ca un veritabil străin, să-și ia cameră la hotel, să ducă acolo tot felul de bagaje, notițe scrise în germană cu litere latine, dar ușor ascuțite – influență gotică, precum bine ați remarcat – să fie, pentru bandiți, un fel de profesor maniac, care vrea și el să pună mâna pe „Valea Arieșului“. De fapt, apariția personajului Schultz mai avea un scop: ne așteptam ca bandiții să-l racoleze, să-l tragă într-un fel în mașinațiile lor. Și-atunci Babeș intra în vizuina lor. N-a fost așa. Dimpotrivă!

— Au vrut să-l compromită. Iar pentru asta, Jean s-a dus la hotel, a intrat pe furiș în camera dânsului și i-a pus pe noptieră volumul furat de

la profesorul Secăreanu. În felul acesta, sperau că vă vor deruta cercetările. Pe mine, spun drept, m-au derutat. Am fost convins că Schultz, alias căpitanul Babeș, a furat cartea. Stați! am exclamat eu.

— Ce mai e?

— Acum îmi dau seama că nu am avut vedenii! Pe tovarășul căpitan Babeș-Schultz în mintea mea, l-am văzut odată într-o mașină... Am vrut să opresc, dar am trecut pe stop și am fost amendat.

Cei doi ofițeri râdeau de-a binelea.

— Apoi l-am văzut parcă într-un Opel-Record alb... În duminica aceea de pomină...

Maiorul Vlad m-a oprit:

— Căpitanul Babeș a primit ordin să vă „păzească“. Răspundea de viața dumneavoastră. De când a dispărut de la hotel, Schultz a redevenit căpitanul Babeș și, în această calitate, vă supraveghea locuința, v-a „condus“ spre Sinaia. Oricum, trebuie să recunosc ceva: spiritul dumneavoastră de observație!

Am zâmbit, stingherit.

— Trebuie să vă spun – pentru a câta oară? – că aveți fler de... detectiv. Fără glumă! Nu oricine poate face ceea ce ați făcut dumneavoastră.

— Adică să încurc treburile... și să vă încurc.

— Nici vorbă de așa ceva! Dimpotrivă! Ne-ați fost de un real folos.

Spunând acestea, s-a ridicat de pe scaun, pregătindu-se de plecare. Ne-am luat la revedere, strângând cu căldură mâna lui Schultz-Babeș, „îngerul meu păzitor“.

Înainte de a ieși, maiorul s-a oprit, însă, în ușă, amenințându-mă cu degetul, în glumă:

— Dacă ai ști ce era să ne faci! Hm! Dacă, schimbând cifrul așa în joacă, precum ai spus, nu ți-l notai pe cel bun, taina globului de argint ar fi rămas o taină și pentru noi toți.

*

Abia plecase maiorul Vlad, că în mintea mea și-a și făcut loc o nedumerire: prea mi se părea nu știu cum hotărârea „bătrânului“ de a renunța la bijuterii și, mai ales, la descifrarea telegramei. Renunțarea mi se părea pripită. Și-apoi el avea o anumită misiune, transmisă de A.L. (Ale, cum i se spunea). Deci, de ce, cu atâta ușurință, acolo, în vila aceea, el hotărâse să ardă telegrama și exemplarul doi din „Valea Arieșului“? Se

îngropa pe veci, de bună voie, „Acțiunea Phoenix“, posibilitatea de a reînvia rețeaua?

Neîncrederea mi-a fost spulberată chiar în ziua aceea, către prânz, când am primit un telefon din partea maiorului Vlad.

— În amintirea „aventurii“ pe care ai trăit-o, mi-a spus el jumătate în glumă, îți trimit, printr-un curier, cartea „Valea Arieșului“... pe film, fotografiată pagină cu pagină. Filmul este developat. Se poate citi la epidiascop. Îți trimit un exemplar. Pentru că avem două... Unul găsit la Ale, iar celălalt, la „bătrân“. Având fotografiată fiecare pagină, se asiguraseră. Având și copia de telegramă, urmau să încerce... să încerce mereu. Numai Jean nu avusese inspirația să facă acest lucru. De aceea, înțelegi: pentru el orice șansă de a pune mâna pe bijuterii se ducea pe apa sâmbetei. Așa se explică „turbarea“ lui, faptul că a tras în frate-său... Se mâncau între ei bandiții. Ale și „bătrânul“ erau mai versați.

— Înțeleg.

— Cât privește cartea lui Liebel, ea a și fost trimisă azi la Viena, să-și reia locul în biblioteca Institutului. Păcat că celălalt exemplar, care ne aparținea nouă, s-a prefăcut în cenușă!

*

În seara aceleiași zile am auzit o ușoară bătaie în ușă și, după câteva clipe, în cameră a intrat Magda Fluieraș. M-a privit îngrijorată, apoi, fără să spună niciun cuvânt, s-a așezat pe marginea patului.

— Cum vă simțiți? a întrebat ea într-un târziu, cu glasul sugrumat de emoție.

I-am privit chipul încadrat de părul auriu, apoi, ca vrăjit, mi-am întors ochii în altă parte.

— Destul de bine, am murmurat eu, cu un glas care nu îmbia la vorbă.

Mi-era jenă să-i privesc ochii negri, catifelați, jenă din cauza clipelor acelora de intimitate, când mă purtasem ca un licean. Pe de altă parte, nu-i puteam ierta Magdei că fusese la teatru cu Nucu Alexandrescu, deși în sufletul meu înțelegeam că nu am dreptate că, la urma urmelor, fata era liberă să facă ce vrea. Între noi se așezase parcă un zid nevăzut.

Dându-și pesemne seama că purtarea mea era voit rece, fata s-a ridicat. Eu continuam să stau cu capul puțin întors și să privesc geamul, pe care sărise fratele lui Nucu în seara când fotografiase filele rătăcite la mine.

— Apoi... eu plec, am auzit-o spunând, cu un ușor oftat și, în

felul cum rostise aceste cuvinte, am simțit parcă mândria aceea specifică moților, gata mai degrabă să îndure chinurile iadului, decât să se umilească. Plec, nu înainte însă de a vă întreba ceva: dumneavoastră m-ați căutat la telefon într-o seară, când eram plecată la teatru cu Nucu Alexandrescu?

— Da. Eu. Nu știam că dumneata cu Nucu...

— Cum, nu v-a spus... maiorul Vlad? El m-a rugat să merg cu Nucu. În seara aceea și cu o duminică mai înainte. Să-i poată separa pe cei doi frați. Pe Nucu și Jean. Semănau atât de bine încât urmărirea... dar bine... eu... eu credeam că știți. Oricum, mai bine mai târziu decât niciodată. La revedere și însănătoșire grabnică!

Zicând acestea, a dat să iasă. Eu simțeam că mă prăbușesc într-o apă caldă, moleșitoare. Probabil că mă făcusem alb la față. De fericire? De emoție? De teamă că fata va pleca pentru totdeauna din viața mea? Nu știu. Știu doar atâta: că Magda s-a oprit la ușă, m-a privit cu ochii aceia negri, catifelați, că genele i-au bătut a spaimă și, într-o clipă, a fost îngenuncheată lângă patul meu.

— Ce-i cu tine, Adrian? Adrian... Ce e cu tine? Ți-e rău? Adrian...

Îmi rostea numele în neștire, și mâinile ei îmi mângâiau obrajii, în timp ce pe genele-i lungi sclipeau bobițe de lacrimi.